

Sygn. akt IV CSK 60/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa S. M., K. M.

i małoletniej N.M.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w P.

o ochronę dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 lutego 2018 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt I ACa .../16,

**uchyla postanowienie o sprostowaniu wyroku Sądu
Okręgowego zawarte w punkcie I zaskarżonego wyroku i oddala
skargę kasacyjną w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Powodowie S. M., K. M. i małoletnia N. M. wystąpili przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w P. o ochronę swoich dóbr osobistych, naruszonych w wyniku bezprawnego ujawnienia informacji o przysposobieniu małoletniej powódki N. M. oraz danych osobowych i adresowych powodów w toku postępowania o zabezpieczenie spadku po E. N. - biologicznej matce małoletniej. Powodowie domagali się pisemnych przeprosin od pozwanego oraz zadośćuczynień na rzecz S. i K. M. w kwocie po 75 000 zł, a na rzecz małoletniej N. M. w kwocie 50 000 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu.

Sąd Okręgowy w L. uwzględnił powództwo w znacznej części. Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. zobowiązał pozwanego do przesłania powodom listem poleconym oświadczenia, w którego treści przeprosi ich za naruszenie dóbr osobistych, polegające na sprzecznym z prawem ujawnieniu informacji o przysposobieniu małoletniej N. M. oraz danych osobowych i adresowych przysposabiających, a także zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę po 50 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo.

Z poczynionych ustaleń wynika, że małoletnia powódka jest biologiczną córką E. N. Urodziła się [...] 2010 r., ma troje biologicznego rodzeństwa przyrodniego. Dwa miesiące później, z uwagi na zagrożenie jej życia i zdrowia spowodowane sprawowaniem opieki i karmieniem jej piersią przez matkę będącą pod wpływem alkoholu, została zabrana do szpitala, a następnie umieszczona w niespokrewnionej rodzinie zastępczej o charakterze pogotowia opiekuńczego. Jej biologiczną matkę pozbawiono władzy rodzicielskiej, po czym - postanowieniem z dnia 7 lutego 2011 r. - Sąd Rejonowy w P. orzekł przysposobienie pełne powódki, wspólnie przez małżonków K. i S. M., ze skutkami przewidzianymi w art. 121 k.r.o. Nazwisko dziecka zostało zmienione na M.

Matka biologiczna N. M. zmarła 7 marca 2011 r. W dniu 5 września Sąd Rejonowy w P. w Wydziale I Cywilnym wszczął z urzędu postępowanie o sporządzenie spisu inwentarza majątku wchodzącego w skład spadku po niej, po otrzymaniu od notariusza protokołu z przyjęcia z dobrodziejstwem inwentarza

spadku po zmarłej. W oświadczeniu jako jedno z dzieci spadkodawczyni została wskazana N. N.

Sąd Rejonowy - Wydział I Cywilny pismem z 15 listopada 2011 r. zwrócił się do II Wydziału Rodzinno i Nieletnich o informację, czy małoletnia N. N. została umieszczona w rodzinie zastępczej lub przysposobiona oraz o wskazanie danych rodziny zastępczej lub przysposabiających. Po otrzymaniu odpowiedzi o wydaniu prawomocnego postanowienia o przysposobieniu i zmianie nazwiska dziecka na M. - pismem z dnia 18 listopada 2011 r., zwrócił się ponownie o podanie imion, nazwisk i adresów przedstawicieli ustawowych dziecka. W dniu 21 listopada 2011 r. Wydział III Rodzinny i Nieletnich przekazał żądane dane.

Małoletnia powódka została uznana za uczestniczkę postępowania o sporządzenie spisu inwentarza, w związku z czym przysposabiający zostali zawiadomieni o rozprawie w dniu 8 grudnia 2011 r., w protokole rozprawy umieszczono dane dziecka, zaś dane wszystkich powodów znalazły się w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2011 r., nakazującym sporządzenie spisu inwentarza. Odpis postanowienia Sad Rejonowy w P. przesłał komornikowi wraz z listą uczestników, w tym danymi i adresami powodów. Komornik ujął te dane w piśmie skierowanym do uczestników postępowania. Na nieprawidłowość ujawniania danych zwrócił mu uwagę powód. Powódka K. M. interweniowała z kolei w tej sprawie w Wydziale I Cywilnym Sądu Rejonowego w P., dowiadując się, że nie ma żadnego problemu i wygląda na to, że nie chce powiedzieć córce o przysposobieniu i wstydzi się rodziny córki. Niemniej w lutym 2012 r. korespondencja dotycząca N. M. i jej udziału w sprawie została umieszczona w zaklejonych i opieczętowanych kopertach opatrzonych imionami i nazwiskiem jej przedstawicieli ustawowych.

W początku 2013 r. powodowie przedstawili Rzecznikowi Praw Dziecka sprawę ujawnienia przez Sąd Rejonowy informacji o przysposobieniu i danych osobowych rodziny. W wyniku wystąpienia Rzecznika Prezes Sądu Okręgowego w L. stwierdził uchybienia w działaniach obydwu wydziałów, które polecił wyeliminować.

Ujawnienie biologicznym krewnym małoletniej powódki informacji o jej nowej rodzinie spowodowało utratę poczucia bezpieczeństwa u powodów, którzy obawiali się prób kontaktów z ich strony. Z tego powodu wcześniej niż byli przygotowani poinformowali N., że nie jest ich biologiczną córką. Z powodu lęku odmawiają też umieszczenia wizerunku dziecka na stronie internetowej jej szkoły.

U N. zdiagnozowano lęk separacyjny, związany z nadużywaniem przez jej biologiczną matkę alkoholu i sposobem traktowania przez nią dziecka we wczesnym dzieciństwie. Dziewczynka pozostaje pod opieką psychologa.

W trudnym okresie poważnych zmian życiowych ujawnienie danych osobowych i związane z tym poczucie zagrożenia stało się dla przysposabiających dodatkowym silnym stresem, z którym powód poradził sobie samodzielnie. Natomiast powódka K. M. odczuwa epizodyczne problemy ze snem, nerwowość i deklaruje brak poczucia bezpieczeństwa, czego współprzyczyną jest jej praca i bieżące trudności. Jest ugruntowana w roli matki, pomiędzy nią a N. istnieją silne więzi emocjonalne. Przeżyty stres nie przekroczył jej możliwości adaptacyjnych.

Sąd Rejonowy uznał, że wskazana przez powodów przyczyna naruszenia ich dóbr osobistych - niedopuszczalne ujawnienie tajemnicy przysposobienia przez pozwanego naruszyło dobra osobiste powodów w postaci tajemnicy przysposobienia, która może być traktowana jako autonomiczne dobro osobiste, a także spowodowało naruszenie urzeczywistnianego w ten sposób prawa do poszanowania prywatności życia rodzinnego oraz szeroko rozumianego miru domowego, obejmującego również ochronę spokoju ogniska domowego. Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwany Sąd Rejonowy, który art. 644 i art. 637 § 2 k.p.c. zobowiązywały do wydania postanowienia o sporządzeniu spisu inwentarza z urzędu miał obowiązek czuwać nad tym, aby w postępowaniu wzięły udział wszystkie zainteresowane osoby. Prawidłową czynnością było zwrócenie się przez Wydział I Cywilny do Wydziału III Rodzinnego i Nieletnich w celu ustalenia sytuacji prawnej małoletniej N. N., jednak Wydział III Rodzinny i Nieletnich winien był ograniczyć się do poinformowania o rodzaju przysposobienia i nie podawać dalszych danych powodów. Wydział I Cywilny z kolei, po uzyskaniu informacji o przysposobieniu i zmianie nazwiska powinien był zaniechać jakichkolwiek

czynności z udziałem N. M. i jej przedstawicieli ustawowych, ponieważ małoletnia, z uwagi na treść art. 121 k.r.o. i art. 936 k.c. nie dziedziczy po swoich wstępnych naturalnych i ich krewnych i nie powinna uczestniczyć w postępowaniu o sporządzenie spisu inwentarza. Umieszczenie w aktach tej sprawy pism i dowodów doręczenia zawierających dane osobowe i adresowe powodów, które dopiero w dniu 14 lutego 2012 r. zostały wprowadzone umieszczone w zaklejonych kopertach, jednak koperty opatrzone imionami i nazwiskiem K. i S., doprowadziło do ujawnienia tych danych, ujawniono jej także w trakcie posiedzenia sądu w dniu 8 grudnia 2011 r., znalazły się w wydanym tego dnia postanowieniu Sądu Rejonowego, a także w informacjach przekazanych komornikowi, co spowodowało ujęcie ich także w piśmie komornika do dwojga spośród przyrodniego rodzeństwa biologicznego małoletniej powódki. Sąd zwrócił uwagę, że ujawnienia danych nie legitymizowały postanowienia art. 49 ust. 2 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 29 września 1986 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego (jedn. tekst: Dz. U. z 2011 r., Nr 212, poz. 1264 ze zm.), dotyczące uzyskiwania danych z urzędu stanu cywilnego, nie zaś ujawniania ich przez sąd.

Wobec stwierdzonego bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powodów Sąd Okręgowy na podstawie art. 24 § 1 k.c. i 448 k.c. zobowiązał pozwanego do dopełnienia czynności potrzebnych do usunięcia skutków dokonanego naruszenia dóbr osobistych powodów w postaci złożenia w odpowiedniej formie odpowiedniej treści oświadczenia. Wysokość zadośćuczynienia Sąd określił, mając na uwadze zakres krzywdy wywołanej naruszeniem dobra osobistego, wyrażający się w psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego.

Od wyroku Sądu Okręgowego apelację złożył pozwany. Sąd Okręgowy uznał ją za uzasadnioną jedynie w części odnoszącej się do wysokości przyznanych powodom zadośćuczynień, natomiast nie zgodził się ze zarzutami kwestionującymi podstawy odpowiedzialności pozwanego.

Sąd Apelacyjny przychylił się do poglądu, że tajemnica przysposobienia jest samoistnym dobrem osobistym, a ponadto, że jej naruszenie dotyka także innych dóbr osobistych. Wskazał, że w treści przeprosin Sąd pierwszej instancji nie sprecyzował konkretnych dóbr osobistych powodów, które zostały naruszone.

Wprawdzie zostały one wymienione w pozwie, w piśmie procesowym z dnia 26 marca 2015 r. oraz w uzasadnieniu zaskarżonego, jednak - zdaniem Sądu odwoławczego - była to niedokładność, którą należało sprostować na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c., co też Sąd Apelacyjny uczynił, wyjaśniając, że chodzi o tajemnicę przysposobienia, prawo do prywatności życia rodzinnego i mir domowy sensu largo. Ponadto Sąd Apelacyjny obniżył zasądzone na rzecz powodów zadośćuczynienie do kwot po 30 000 złotych.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł pozwany, zaskarżając go w punkcie II lit. a), II lit. b), III i IV, tj. w części zasądzającej na rzecz powodów zadośćuczynienia w kwocie po 30 000 zł, oddalającej apelację pozwanego w pozostałej części i orzekającej o kosztach procesu w obu instancjach. W skardze opartej na pierwszej podstawie kasacyjnej skarżący zarzucił niewłaściwe zastosowanie art. 23 k.c. przez uznanie, że tajemnica adopcji podlega ochronie jako dobro osobiste; niewłaściwe zastosowanie art. 23, art. 24 § 1, art. 417 § 1 k.c. w wyniku uznania, że działanie niezgodne z prawem przy wykonywaniu władzy publicznej stanowi uznanie osoby za uczestnika postępowania sądowego we wszczętym z urzędu postępowaniu o spis inwentarza oraz że takie działanie świadczy o bezprawności naruszenia dóbr osobistych, a także niewłaściwe zastosowanie art. 23, art. 24 § 1, art. 417 § 1 i art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i art. 6 k.c. przez przyjęcie, że zostały wykazane przesłanki uzasadniające przypisanie pozwanemu odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych powodów i zobowiązanie pozwanego do przeproszenia ich oraz do przyznania powodom zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. We wnioskach kasacyjnych pozwany domagał się uchylecia wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Ponadto pozwany wniósł o rozpoznanie przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. niepodlegającego odrębnemu zaskarżeniu postanowienia w przedmiocie sprostowania niedokładności zawartej w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 grudnia 2015 r. jako mającego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i naruszającego art. 350 § 1 i 3 k.p.c. i o jego uchylenie,

argumentując, że dokonana interwencja w treść wyroku nie mogła nastąpić w drodze jego sprostowania.

W skardze kasacyjnej został zawarty także wniosek restytucyjny - o orzeczenie zwrotu świadczeń spełnionych przez pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy ocenić zasadność wniosku pozwanego o poddanie kontroli na podstawie art. 380 § 1 k.p.c. zamieszczonego przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku postanowienia o sprostowaniu niedokładności w wyroku, za którą Sąd odwoławczy uznał niesprecyzowanie w treści przeprosin, do złożenia których zobowiązał pozwanego, informacji, jakie dobro osobiste powodów zostało naruszone. Postanowienie wydane w oparciu o art. 350 § 1 i 3 k.p.c. przez Sąd drugiej instancji nie podlega zaskarżeniu ani w drodze zażalenia do Sadu Najwyższego (art. 394¹ § 1-2 k.p.c.), ani też poprzez poziome zażalenie do innego składu sądu drugiej instancji (art. 394² § 1 k.p.c.). W wypadku więc, kiedy jego treść ma wpływ na sposób rozstrzygnięcia sprawy, którego prawidłowość jest kwestionowana w skardze kasacyjnej - rozpoznanie takiego postanowienia we wskazanym przez skarżącego trybie jest dopuszczalne.

Skarżący kwestionuje prawidłowość dokonania merytorycznych zmian w treści przeprosin jako sprostowania niedokładności wyroku Sądu pierwszej instancji przez Sąd Apelacyjny. Podnosi, że stwierdzone przez Sąd Apelacyjny uchybienie nie nadawało się do skorygowania w przyjęty sposób. Zarzut ten jest uzasadniony. Przedmiotem sprostowania mogą być jedynie niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Nie jest więc dopuszczalne dokonywanie w drodze sprostowania korekty merytorycznej treści orzeczenia, lecz jedynie naprawienie drobnych pomyłek zniekształcających pisemną formułę przyjętego przez sąd rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia wyroku sporządzanego przez Sąd pierwszej instancji wynika, że jego intencją było nakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia, w którego treści zawarte będą skierowane do powodów przeprosiny "za naruszenie ich dóbr osobistych, polegające na sprzecznym z prawem ujawnieniu informacji o przysposobieniu małoletniej N. M. oraz danych osobowych i adresowych S. M.,

K. M. i N. M". Tak ujęta treść oświadczenia jest kompletna i zrozumiała, a przy tym konkretyzuje działanie, które naruszyło dobra powodów. Zwraca uwagę ingerencja Sądu Okręgowego we wnioskowaną przez powodów treść przeprosin, wyrażająca się w rezygnacji ze wskazania rodzaju naruszonego dobra osobistego, wprawdzie niewyjaśniona wprost, lecz zrozumiała w kontekście wcześniejszych uwag Sądu o rozbieżnościach w doktrynie co do zasadności wyróżnienia tajemnicy przysposobienia jako samodzielnego dobra osobistego. Nie zachodziły więc podstawy do stwierdzenia niedokładności w treści oświadczenia, jakich dopatrył się w nim Sąd Apelacyjny. Interwencja tego Sądu w treść orzeczenia miała charakter zmiany wyroku i nie mogła nastąpić w formie sprostowania. Konieczne było więc uchylene poddanego kontroli postanowienia.

Zarzuty skarżącego mające doprowadzić do podważenia niekorzystnego dla niego orzeczenia oddalającego jego apelację skupiają się przede wszystkim na kwestionowaniu oceny, że ustalone fakty wskazywały na naruszenie jakiegokolwiek dobra osobistego powodów i opierają się na założeniu, że tajemnica przysposobienia nie stanowi dobra osobistego, zaś działania pozwanego Sądu mieściły się w zakresie jego obowiązków urzędowych i nie mogą być uznane za bezprawne.

Przed wszystkim wskazać należy, że żaden z Sądów orzekających w niniejszej sprawie nie rozpatrywał tajemnicy przysposobienia jako dobra osobistego odrębnego rodzaju, stanowiącego jedyną możliwą konstrukcję, na której oparte jest powództwo. Przeciwnie obydwie sądy wskazywały na przenikanie się zakresów takiego dobra z innymi dobrami, zdefiniowanymi i przyjętymi w piśmiennictwie i orzecznictwie - takimi jak prawo do prywatności życia rodzinnego i ochrona miru domowego sensu largo. Sąd Apelacyjny uznał za naruszone łącznie wszystkie trzy wymienione kategorie dóbr, nie różnicując czynów, do których odniósł każdy z nich. Nie ma więc racji skarżący, zarzucając, że nie zostały skonkretyzowane i nazwane naruszone dobra osobiste. Ich wielość i łączne naruszenie przyjęte przez oba Sądy powoduje, że zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska w kwestii podstaw wyróżnienia dobra osobistego nazwanego tajemnicą przysposobienia nie będzie miało decydującego wpływu

na sposób rozstrzygnięcia sprawy, skoro skarżący kwestionuje jedynie istnienie odrębnego dobra osobistego tajemnicy przysposobienia, ale argumentację zasadniczo opiera na twierdzeniu, że urzędowe czynności sądu nie stanowiły bezprawnego naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powodów. Niemniej, z uwagi na postawienie tego zagadnienia przez skarżącego jako istotnego problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, konieczne jest podjęcie tej kwestii.

Zdaniem skarżącego tajemnica przysposobienia nie spełnia kryteriów uznania jej za dobro osobiste, ponieważ nie ma charakteru prawa nieograniczonego w czasie i o bezwzględnym charakterze, z uwagi na możliwość uzyskania przez dziecko informacji o fakcie jego adopcji po uzyskaniu pełnoletności oraz tendencje do ograniczenia działania tej tajemnicy, wynikające np. z uznania w art. 7 ust. 1 Konwencji o prawach dziecka prawa do poznania rodziców biologicznych i pozostawania pod ich opieką. Ponadto nie jest dobrem powszechnie akceptowanym i uznawanym w społeczeństwie.

Z poglądem o wątpliwych podstawach wykształcenia się odrębnego dobra osobistego nazwanego tajemnicą przysposobienia należy się zgodzić. Przysposobienie tworzy nowy stan cywilny dziecka i przysposabiającego jako jego rodzica. Stan ten lokuje się w sferze prywatności życia rodzinnego i podlega z tego tytułu ochronie prawnej, należytej prywatności i życiu rodzinnemu człowieka. Ochronie prywatności w wypadku adopcji służą specyficzne środki. Ochrona jest ona szczególnie nasilona w wypadku adopcji pełnej, której specyfika polega na wprowadzeniu regulacji zacierających ślady biologicznego pochodzenia dziecka i stwarzających fikcję jego naturalnego pochodzenia od przysposabiających, czemu służy utajnienie tożsamości adoptujących - postępowania adopcyjne przeprowadzane jest bez udziału rodziców biologicznych, sporządzony zostaje nowy akt urodzenia przysposobionego, w którym jako jego rodzice widnieją przysposabiający, przysposabiający pozostają w założeniu jedynymi uprawnionymi do powiadomienia dziecka o tym, że nie jest ich naturalnym potomkiem i przyznaniu przysposobionemu prawa do niezależnego od woli przysposabiających ustalenia swojego prawdziwego pochodzenia dopiero po

uzyskaniu pełnoletności. Te gwarancje dyskrecji adopcyjnej nie świadczą jednak o istnieniu szczególnego dobra osobistego przysposabiających i przysposobionego, lecz o dbałości ustawodawcy o zapewnienie im wsparcia w budowie prawidłowo funkcjonującej rodziny. Ochrona prywatności rodziny adopcyjnej, której służy tajemnica adopcji, jest dobrem osobistym analogicznym do prywatności życia rodzinnego w rodzinie nieadopcyjnej, podlega bezwzględniej ochronie przed bezprawnym naruszeniem. Ujawnienie danych osobowych i adresowych bez uzasadnienia prawnego stanowi naruszenie prawa do prywatności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 358/07), a w skrajnych sytuacjach - miru domowego pojmowanego jako prawo spokojnego i bezpiecznego korzystania z mieszkania.

W niniejszej sprawie z ustaleń faktycznych wynika, że doszło do naruszenia prawa do prywatności życia rodzinnego powodów w wyniku bezprawnego działania pozwanego. Ustalenie kręgu zainteresowanych uczestników postępowania o sporządzenie spisu inwentarza spadku po biologicznej matce małoletniej N. N. nie zostało przeprowadzone prawidłowo, ponieważ N. M. nie powinna być jego uczestniczką, a informacje związane z ustaleniem jej losów Sąd winien ograniczyć do stwierdzenia, że prawomocnym postanowieniem z dnia 7 lutego 2011 r. nastąpiło pełne przysposobienie N. N., wyłączające ją z grona spadkobierców E. N. Jeśli zaś doszło już do zebrania dalszych danych - należało zabezpieczyć je przed możliwością ujawnienia innym osobom. Niepodjęcie tych czynności doprowadziło do pogwałcenia prywatności powodów przez ujawnienie, że małoletnia N. M. jest dzieckiem przysposobionym przez powodów, że jej biologiczną matką była E. N., a także gdzie mieszka razem z przysposabiającymi. Działanie pozwanego było nie tylko obiektywnie bezprawne, ale także stanowiły zawinione nienależyte wykonanie obowiązków urzędowych.

Naruszenie tych dóbr spowodowało szereg stresów dla powodów, spotęgowanych niefrasobliwą i niestosowną reakcją pracowników pozwanego na ich uzasadnioną interwencję. Stało się też przyczyną nieplanowanego przez nich ujawnienia małoletniej N. już we wczesnym dzieciństwie informacji o jej adopcji.

W tych okolicznościach nałożenie na pozwanego obowiązku wystosowania do powodów przeprosin i przyznanie im zadośćuczynienia było uzasadnione.

Treść przeprosin przyjęta przez Sąd Okręgowy należycie określała przedmiot naruszenia. Nie jest konieczne sprecyzowanie w treści oświadczenia naruszonego dobra. Istotne jest, aby oświadczenie było „odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie”. Złożenie oświadczenia ma na celu usunięcie skutków naruszenia, powinno więc uwzględniać oczekiwania pokrzywdzonych, o ile mieszczą się w granicach prawa. W tekście przeprosin znalazło się wyjaśnienie, że naruszenie polegało na naruszeniu tajemnicy adopcji, co precyzyjnie określało sposób naruszenia prywatności powodów przez pozwanego.

Z tych przyczyn skarga kasacyjna pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

kc

jw